

Hodnocení vedoucího diplomové práce pro Jiřího Berana

Jiří Beran přišel do ateliéru Tvorby ve veřejném prostoru vybaven profesionální znalostí 3D modelovacích nástrojů a technologií s nimi spojených. Okamžitě uchopil nabízenou možnost pracovat ve virtuálním prostoru a po nějakém čase bylo jasné, že reálný prostor naší každodenní zkušenosti (a úvahy o něm) jsou mu paradoxně vzdálenější než problematika konstrukce scény v prostoru virtuálním na monitoru jeho počítače.

K úsporným krajinám, které dnes a vlastně už v minulém semestru prezentoval, vedla dlouhá cesta. Jiří nosil koncepty her, příběhů a scén, v nichž vystupoval Nikola Tesla, velbloudi, středověcí rytíři, fantastické relikvie atd. Zbavit se všeho nadbytečného, aby vyniklo důležité, byl pro Jiřího nelehký boj, ale domnívám se, že zvítězil.

Zpočátku se nám na společných ateliérových konzultacích zdálo špatně, že Jiřím modelované krajiny měly být hyperrealistické, ale nebyly, protože jako celek traskotaly na nedostatku hlubší zkušenosti s opravdovou krajinou. Pro příklad lze uvést sněhovou vichřici z minulého semestru, v níž byl vidět daleký horizont a mraky nad ní. Zamýšlená scéna v zásadě obsahovala vše, ale byla spíše představou o vichřici. Jiří ale dokázal z této „nekorektnosti“ vůči realitě vytěžit maximum, když si ji uvědomil a začal s ní vědomě zacházet. Z prvotního nedostatku učinil přednost a jeho virtuální prostory začaly nabývat osobitého výrazu, sdělení a atmosféry.

První krajiny (z minulého semestru) měly spíše meditativní charakter, nabádali k úvahám o opuštěnosti a monumentalitě. Velkoformátová projekce umocňovala pocit malosti před silami, jež nás přesahují. Práce dnes předkládané, jak jsou popisovány autorem v textové části, sdělují environmentální, ekologická a postapokalyptická poselství. Za sebe soudím, že těch prvních jsem si pro jejich jednoduchost cenil možná i více, ale respektuji Jiřího volbu vykročit zmíněným směrem.

Jiří sám sebe ve své textové části popisuje jako citlivého introverta, s čímž lze beze zbytku souhlasit. Jeho práce je do detailu vymyšlená, soustředěná a systematická. Z realizovaných krajin vystavuje po výběru jen malou část.

V tryptichu krajin, jež jsou před námi počítány v reálném čase, se projevují více či méně zřejmé „chyby“, o nichž Jiří hovoří jako o anomáliích. Odtud název celé práce „Anomální krajiny“.

Trojice obrazů (modelovaných scén) sestává z narudlého pobřeží s příbojem, mrtvé solné pláně a lesa s neidentifikovatelným pozadím. Scény zahrnují pomalé, drobné, i dynamické změny. Váže je nenápadná zvuková kulisa, pocit opuštěnosti, bezčasí... Jiří Beran pečlivě komponoval právě tyto obrazy, aby vedly k zamýšlení nad krajinou, prostředím a jejím užíváním, jak bylo v práci zamýšleno.

Drobnou výhradu bych měl k textu, který působí trochu nekonzistentně a mnohdy zjednodušujícím dojmem. Např.: „*Krajinomalba zlepšuje náladu*“ či prohlášení typu: „*V teoretické části jsem podal ucelený pohled na danou problematiku.*“ Naštěstí práce s programovými nástroji je Jiřímu Beranovi daleko bližší než psaný text a tu komisi doporučuji k nejlepšímu ocenění.

Diplomovou práci Jiřího Berana považuji za velmi zdařilou a hodnotím jí známkou výborně.